

FIGURKY

Idylický úryvek ze zápisek advokátního koncipienta

1877

Včera mně bylo třicet let. Cítím, že jsem jiný člověk. Teprv od včerejška jsem celým mužem, krev se proudí v přísném taktu, každý nerv je ocelový, každá myšlenka opravdová — je to zázračné, jak muž vyzraje přes noc, ba mžikem, a jakou sílu má vědomí: Teď jsi třicet let! — Takhle se sobě opravdu líbím, cítím, že *mohu* něco zdárného vyvést a že *vyvedu*. Hledím na vše se vznešenou klidností. Teď — ano teď budu si psát zas s chutí svůj deník, abych se viděl portretovaného, jak vypadám. Víím, že po letech budu čítat stránky toho svého deníku s pýchou. A kdo jej čísti bude po smrti mé, každý zvolá: Ejhle muž!

Jsem pojednou tak jiným člověkem, že předvčerejšek zdá se mně být už šedou minulostí. Ani pochopit nedovedu minulost svou. Psal jsem sice skoro denně zápisky své, ale teď čtu ty zanešené myšlenky a nerozumím jim více. Kroutím hlavou: pročpak jsem to tak napsal? — „Nač ideály? Nač se učíme ideálům?“ — „Vychládání slunce — okeány ledové.“ — „Mně je tak smutno, ne k smrti, ale k samovraždě.“ — „Mračno hrozícího velkého neštěstí, nebo pocit, že svět se zřítí.“ — „Možno, že jsem se zmýlil.“ — „Před úkolem životním a po něm; ale ne radostný pocit, smutná otázka.“ — Ukrutné hlouposti! Nezdravý cit. To vyplynulo, že jsem neměl jasného

cíle a pevné vůle, že jsem zapadl do klusu nejobyčejnějšího života a uspávajících návyků. Jak vysoko stojím pojednou teď!

Předně: teď si odbudu advokátní zkoušku; úžasně rychle ji odbudu. Za druhé: oddám se těm studiím zcela. Do kanceláře nevkočím, pokud zkouška nebude odbyta; můj šéf mne nevymaže z kancelářského seznamu, ztratil bych tím kus předepsané sedmileté praxe. Za třetí: obmezím se zcela na svůj byt, do hostince nevkočím, ani navečer ne, je to hříšné, co jsem prohrál peněz v každodenním hloupém ramšlu. Ani v neděli na Příkopy nepůjdu, do divadla také ne, vůbec nikam, ať si slečna Františka vykroučí krk! Řekla u Loukotů, že prý vypadám tak zpustle, — počkej!

— *Výtečná myšlenka!* — Líbal bych se za ni! — Ano, *na Malou Stranu se přestěhuju*. Na tu poetickou klidnou Malou Stranu, mezi tiché, milé sousedy, někam do zákoutí odlehlé ulice. Ba, pro můj povznesený nynější duševní stav je naprosto nutno okolí poetického. To bude rozkoš! Tichý dům, vzdušný byt, výhlídka na dumavý Petřín, výhlídka do tichounké domácí zahrádky — zahrádka *musí* při domě být —, práce a mír. Zrovna cítím, jak se mi prsa šíří.

Hned do toho — svatý Jiří je přede dveřmi! — Nemýlím-li se, jsou na Petříně slavíci?

*

Mám štěstí. Byt, že bych si nemohl lepšího ani přát, v tiché Oujezdské ulici. Tam se schoulím jako dítě do svého tajuplného koutečka, nikdo se o mně nedoví, nikdo!

Už zevnějšek dvoupatrového domku se mi líbí. Jenže nebudu samostatným nájemníkem, jen podnájemníkem, ale co na tom! Moje nastávající „paní“ je konduktorkou,